

for hans og for vort Vedkommende. Det ærede Medlem understregede og gentog yderligere, hvad ogsaa jeg havde hævdede, at det, der sker i Øjeblikket, er, at Skatten overvælttes paa de mindre bemidlede, og dette kan man ikke i Længden tolerere. Ja, naar det ærede Medlem Hr. Holdgaard er enig med os i dette, haaber jeg, at han vil gaa ind i et Arbejde for at forhindre det, og da han har erkendt, at Lovforslaget i nogen Grad kan forhindre denne Overvæltning, haaber jeg, det ærede Medlem vil kunne komme til Forstaaelse med os.

Jeg har nogle enkelte Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem Hr. Holstein, der først hævdede, at Kommunerne var vanskeligt stillede, men ikke anviste nogen som helst Udvej til at lette Kommunernes Vanskeligheder. Det ærede Medlem udmalede, ganske paa samme Maade som det ærede Medlem Hr. Korsgaard, Formuebeskatningens Rædsler, men det ærede Medlem kan heller ikke paavise, at Pengene forsvinder, fordi man flytter en Del Penge fra et Sted til et andet. Pengene bliver fremdeles i Omsætningen, og uanset det ærede Medlems Forsøg paa at skildre de Rædsler, som vil fremgaa af en Formuebeskatning, har vi den Opfattelse, at det vil være i enhver Henseende forsvulget at lægge Skattebyrden paa deres Skuldre, som har størst Evne til at bære den.

Jeg anser det ærede Medlems Udtalelse om, at Socialdemokratiet ikke vilde gaa ind i et reelt politisk Arbejde paa at nedsætte Udgifterne og forbedre de økonomiske Forhold, for en Taleblomst. Det var en gold Protest, sagde det ærede Medlem. Ja, men det ærede Medlem kan ikke være uvidende om, at det for Socialdemokratiet er den bitreste Alvor, at vi med al vor Styrke vil gaa ud og forsøge paa at afværge det Anslag, der af Regeringen rettes mod store Befolkningslag, som daarligst kan taale Reduktionerne.

Den højtærede Minister udtalte, og for øvrigt ogsaa det ærede Medlem Hr. Holstein, at Socialdemokraterne havde ingen Vej anvist selv. Jo, vi har for det første været villige til at gaa med til en stærk Nedsættelse af de uproduktive Udgifter, og her vil jeg selvfølgelig først henvise til de store militære Budgetter, men vi har endvidere Gang paa Gang, saavel her i Rigsdagen som udenfor slaaet fast, at man kan finde os beredte til naar som helst og hvor som helst at gaa ind i et Arbejde paa at forøge Produktionen for derigen-

nem at nedbringe Arbejdsløsheden, paa at forøge Værdifrembringelsen, forøge Skattemulighederne, Skatteevnen. Paa den Vej kan man altid finde os, og jeg tror, det er en Vej, som vil føre til bedre politiske Realiteter end den Vej, man fra anden Side foreslaar at gaa, og som ganske vist, saaledes som jeg hævdede før, kan føre til Nedsættelser paa Statens Budget, af Statsskatterne, men som ganske uvægerligt ikke vil kunne føre til nogen Nedsættelse paa det kommunale Omraade.

Til det ærede Medlem Hr. Orla-Jensen vil jeg gerne sige, at naar han hævder, at Lovforslaget betyder en Ødelæggelse af Kommunernes Økonomi, saa kan det heller ikke være andet end en smuk oratorisk Præstation, idet den ikke er underbygget med noget som helst Bevis. Lovforslaget betyder efter vor Mening dette, at alle i Kommunen, som har Skatteevne, kommer til at bære deres Part af de kommunale Skattebyrder, uanset at den gældende kommunale Skatteordning paa Grund af ganske særlige Forhold kan fritage dem derfor i en Tid som denne, til Trods for at de har en betydelig Skatteevne.

Maa jeg endelig sige til den højtærede Minister, at naar han hævdede, at det var bekvemt at kunne benytte offentlige Midler til at eksistere for, hvis det ikke vilde medføre Konsekvenser af nogen Art for vedkommende, og at Kendsgerningen viser, at denne Vej benyttes i stigende Grad i de senere Aaringer, saa beklager jeg, at den højtærede Minister, der repræsenterer en Samfundsopfattelse, der paa adskillige Punkter er i høj Grad forskellig fra vor, ønsker det Samfund, som vi i Øjeblikket lever under, bevaret i sin Struktur. Den højtærede Minister maa dog erkende, at store Skarer af Befolkningen paa Grund de Forhold, de for Tiden lever under, Forhold, de ikke selv er Herre over, plaget af den bitre Nød er drevet ind til en mange Gange meget kummerlig og tarvelig Understøttelse, er drevet til at skulle leve af social Forsorg, trods det, at de intet hellere ønsker end selv at skabe deres Fremtid ved effektivt og produktivt Arbejde. Den højtærede Minister kan da ikke komme herop paa Folketingets Talerstol og sige, at denne Tilbøjelighed er stigende, og at det er en nem Maade at leve paa, naar det netop er den højtærede Minister og hans Parti, der har Ansvaret for, at Samfundet har fremkaldt Forhold som disse. Man skal snarere rette Bebrejdelsen andetsteds hen. Der levedes, sagde den højtærede Minister,